

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων άριθμότητες χρόνον
την κλειτην οικουμένην γην των Παρθενόντων.

Χίλια κι' ενηκόντα κι' εξη
κι' δια χίλια Μπαρμπαλέτη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εσθίας προς έμέ.
Συνδρομη γιά κάθς χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι ι μ ό νο.
Γιά τά ξένα δμως μέρα—δ έ κα φράγκα και' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είκοστή του Μαΐου κι' έβδομη,
κι' από πάστρα γγαλλίζουν οι δρόμοι.

Ποητός ενηκόντα και σαράντα τρία,
δυνατό βρωϊδί με φιλοπατρία.

Τού Φωμηού μας τώ Γραφείον μ' ένα χειμαρρον φδών
'στης Πηγής της Ζερωδόκου μεταφέρθη την δδόν,
πυθναι δρδάσεως μεγάλης πολιτάρχαος σταθμός,
'στην οικίαν' Εμπειρίκου, δεκατέσσαρ' άριθμός.

"Εκτακτος λογοπάλη
του Κόντε και του Ράλλη.

Φ. — 'Αδελφέ μου Περιμίτο, πόσο θλιβομαι πολύ
δοο πάω' στη Βουλή,
γιατί φαίνεται κι' ή σφαίρα
της Βουλής πώς μεταβλήθη,
κι' είναι φάσις καλλιτέρα
'στώ πολιτικά μας ήδη.

Π. — Μά γιά τούτο, Φασουλή,
κι' έγώ θλιβομαι πολύ,
και σοσίζω και τώ γένω
με τόν Κόντε της Κερκόρας,
και με τόν ρεπουμπλικάνο
και τούς άλλους μας φροητήρας.

Φ. — Πώς ήμέρωσαν, εσθήθη,
τά πολιτικά μας ήδη.
Δέν άκούεται κανένας δπως πρώτα σκυλοβρίζων,
τώρ' αντάζει πλήρηος δόξης δ πολιτικούς δρίζων.

"Όλους τούς πολιτικούς
τούς κυτιές άβροσπεις,
και βρωϊδία δέν άκούει,
και δέν ξέρει τι νά πής.

'Αλλαξει κι' ή Ρωμηούση,
τώρα' στην άβροφροσύνη
τόρριες κι' ατίη' σ' άλλθημα,
και δέν είναι κολοκούδια.

Τούς πατέρας αντικρόζω
και δέν τούς άναγνωρίζω.
Μόλις μπαίνεις στή Βουλή
τίποτ' άλλο δέν άκούει
παρά μάτις και μούτις φιλι,
λόγους διαχυτικούς,
και θερμάς φιλοφρονησεις,
σώ εδόν κάνουν νά θρηνησης.

"Όλους τούς κυτιάζεις φίλους
'στην Βουλήν των Κοινοτήτων,
κι' έλοι λένε μεταξ' των :
δς φιλήσωμεν άλλήλους.

"Όλοι βάλανε μαζά...
φίλα με νά σέ φιλώ
γιά τού κρτίους τό καλό.

'Πέρασαν τά βρωϊδία
των περασμένων χρόνων,
δέν τρίζουν πιά σανίδια
'στώ κρτίους των σωφρώνων.

Καυγάδες πιά δέν κάνει κανείς γιά τ' άδία του,
μήτε τόν Ράλλη πώνον τ' άπεγαριάτικα του,
μήτε χορδές δεγάνων άκούει παραχόρδους
κι' όταν τούς αντικρόζω θαρρώ πώς βίλετω άόρδους.

Π. — Μά δέν μου λές άλλθημα, βεδ' Φασουλή τιοφούση,
πού τόση θλίψη πήρες,
πώς διαβόλο' γινήσαν άβροσπεις και τούτοι
τού κρτίους οι φροητήρες ;

Φ. — Κι' έγώ καλά δέν ξέρω, και γένω κι' άπορα
πώς άλλαξαν κι' έναιτοι σέ τούτο τόν καιρό.
Είλες μεγάλο δικηο κι' δ Βασιλιάς νά ή

